

FELIÇOS ELS QUI PLOREN PERQUÈ SERAN CONSOLATS...

Val a dir que Maria és el model de vida cristiana i l'essència de la vida cristiana està en el contingut del Sermó de la Muntanya, per tan, Maria és al principi i al final no només de les Benaurances, si no de tot l'Evangeli.

Però... Però... Però... Ai! Els ditxosos "peròs" de la vida.

Molts han plorat per què han perdut la Copa del Món de Futbol. Ho estem veient al llarg d'aquest dies. Els que guanyaran també ploraran. Quina reacció tan curiosa. Pel mateix motiu i per efectes contraris la reacció serà la mateixa. Uns ploraran per la victòria i d'altres estan plorant per la derrota.

A la vida es plora per moltes coses. Es plora quan un neix, tothom plora menys el que neix i quan plora no és precisament perquè tingui consciència de la seva naixença. És una reacció física. Es plora als enterraments. Tothom plora tret del mort. Es plora de ràbia, d'ira, de pena, de impotència, per dolor, per patiment i sofriment. Es plora per desconcertar-se, per no saber que fer, per no saber on anar. També es plora per felicitat, per alegria, es plora de goig. Es plora quan un cas a vida o mort surt malament i al mateix temps es plora perquè tot ha anat bé. I moltes voltes no hi ha manera que de que les llàgrimes apareguin. Es voldria plorar i no es pot.

També el plor es una forma de consol. Però hi ha qui plora i no hi ha manera de consolar-lo. Aquest és el plany, el gemec que avui intentarem abordar. Els que ploren per un motiu i no troben consol en lloc. És el plor de la misericòrdia, és el gemec de la compassió, és el del clam contra la injustícia i l'opressió. I és que es plora per l'ofensa rebuda i per la reconciliació i el perdó manifest. Plora l'ofès i plora el qui perdona l'ofensa. També plora aquell qui és de cor perdonat.

Ara, això sí, les llàgrimes solen sempre aparèixer en les situacions extremes, sigui quin sigui el seu color, però mai en les intermèdies.

Qui és el consolat? Consolat és aquell qui ha estat alleugerat d'una pena, d'un dolor, d'un mal, el que sigui. I el mal és mal, i el dolor és el dolor, i les penes son doloroses i fan mal. I, permeteu-me una banalitat significativa. Quan tenim mal de queixals, d'aquells que produeixen ràbia i furor, no ens consolem pensant que un queixal és una ínfima part del cos i que tot el demés està bé. I tampoc ens consolem pensant que per un queixal no passa res. I ja ho crec que passa... passa que només per un queixal tot el físic del patidor sent ressent. O bé el temut còlic nefrític. Ningú no ha mort mai d'un còlic nefrític, perquè patològicament parlant no és gens greu, però el qui el pateix, segons la intensitat que tingui, desitjaria morir-se. Doncs jo crec que Jesús es decanta cap ací però traslladant el dolor físic al dolor de entranyes, al mal de cor i d'ànima. Al abatiment i al crit i clam de l'innocent. D'aquell que plora perquè només li queden les llàgrimes i només té com a pròpia propietat, valgui la redundància, el motiu d'aquestes llàgrimes; habitar en la desgràcia permanent i perenne.

Crec que Jesús ens està mostrant el lloc on cal que ens situem els seus deixebles. I per damunt de tot la proximitat. Recordem que Jesús toca, imposa les mans, pren la mà dels afectats i es deixa tocar, es deixa agafar. Independentment a quina sigui la causa. I aquell que es veu afectat necessita ser acollit des de el que ell sent. Lo que per a mi és un gra de sorra per a un altre pot ser una muntanya i el que per a mi és una muntanya, per a un altre pot ser un gra de sorra. Per això cal ser respectuós. I es que el patiment és molt subjectiu i cal posar-se en les mateixes espadenyas que porta el sofridor i tal volta vestir-se amb la mateixa roba. I la proximitat farà, si ens deixem tocar o si toquem, que puguem copsar i comprendre el dolor i patiment de l'altre.

No és fàcil i pot resultar conflictiu i compromès. Optar per fer costat al qui pateix pot ser complicat i complex perquè donades les diverses maneres en que les situacions es manifesten el lliurament i l'oferta poden ser violentament rebutjats. Però tampoc val donar una excusa de mal pagador per tal de no implicar-se sota el pretext de que cal respectar la intimitat.

El deixeble de Crist és aquell que es posa a tiro i s'ofereix, es deixa tocar o toca, com ho feia el mateix Jesús. I els qui ploren, en el barem, tal i com se'ns presenta en la Benaurança, tenen dret a ser consolats i moltes vegades els drets dels altres es converteixen per al deixeble de Crist en obligacions.

Ara bé. Ací hi ha una cosa que pot resultar un poc ambigua. No diu quan seran consolats. La Benaurança juga amb un present immediat: "Feliços el qui ploren", es a dir, els qui ja ploren ara i un futur imperfecte: "seran consolats". Quan seran consolats? Ací està on els cristians ens juguem el nostre ésser com a cristians, en cadascuna d'aquestes nou premisses que formen i configuren la nostra identitat cristiana. La nostra raó de ser com a deixebles de Crist i com a fills de Déu. I és que el cristià és aquell que converteix en present tots els futurs de les Benaurances.